

Рауль Чілачава
український дипломат, поет,
перекладач і літературознавець

ЛАВИНА

І знову зі сходу суне орда московитів,
Списи прожекторів небо зі зла розсікають.
Бурий ведмідь із загрозами лапи здіймає,
І кулеметами тиша ранкова прошита.

Поки прив'язані коні баскі ланцюгами,
Негідник старий підступні сплітає сіті.
Орк ненаситний творить безчинства у світі,
Навіть словами кидає смерть поміж нами!

Ніби лавина зійшла, світло сонця зникає.
Направо підеш – каміння, наліво – провалля.
Чи зна чоловік, що з собою візьме в замогиля?
Або чого він на смертному одрі жадає?

Розбита горем сестра ридає над братом,
Річка спинила свій плин, а дощ кам'яним став,
Сонце зійти не змогло, лиш заграва огниста:
Регоче упир і погрожує з жерла гармати. ■

З ЛАВРСЬКОЇ ДЗВІНИЦІ

В Києві виє сирена... І Чапа боїться,
Нишпорить поміж будинками вітер холодний,
Слід одинокий на білому снігу Господній
Бачу й не вірю у казку, що бійні призвідця

Десь в тридесятому царстві, далеко за морем,
Начебто йде братовбивча війна в Україні.
Досить!... те братство фальшиве віднині в руїнах,
Мертва та правда!... Убита брехнею і горем!

Бомби у Києві, Харкові, Сумах, Херсоні.
Слово безбарвне, серця кам'яніють від болю.
Хай буде проклятий той, чия чиниться воля
Стерти у попіл ці села й міста безборонні!

Гул літаків, рев гармат ні на мить не втихає,
З докором дивляться в небо всіх мертвих зіниці.
Дзвонить у дзвони набатом на Лаврській дзвіниці
Безжальний до ворога бог, що помсти жадає! ■

